

Οι πρώτοι που γνωρίζουμε ότι ασχολήθηκαν με την απόσταξη, είναι οι Βαβυλώνιοι της 2^{ης} π.Χ. χιλιετίας. Έβραζαν ένα υγρό, μάζευαν τον ατμό, τον έψυχαν και είχαν το αιθέριο έλαιο, δημιουργώντας τα αρώματα. Την τέχνη έμαθαν και οι Αιγύπτιοι και από αυτούς, αιώνες αργότερα, οι Άραβες. Νεοφώτιστοι Ιρλανδοί μοναχοί που έφτασαν στη Βόρεια Αφρική, γύρω στον Στ' και τον Ζ' αιώνα για να διδάξουν τον χριστιανισμό, γνώρισαν την απόσταξη και την εκμεταλλεύτηκαν διαφορετικά. Απόσταξαν σιτηρά και δημιούργησαν το ποτό «uisge beatha». Στα κελτικά, σημαίνει «νερό της ζωής», λατινικά «aqua vitae». Με τον καιρό, το «uisge» έγινε «usky» και κατέληξε «whisky». Παραγόταν στα μοναστήρια «για ιατρικούς σκοπούς» (ανάμεσα σ' άλλα, για θεραπεία κολικών, παράλυσης και ευλογιάς) αλλά γρήγορα διαπιστώθηκε ότι μια χαρά έκανε και για ποτό, τις κρύες νύχτες. Ανάμεσα στα 1100 και 1300 διαδόθηκε σ' ολόκληρη την Ιρλανδία, την οποία είχαν ήδη κατακτήσει οι Νορμανδοί βασιλιάδες της Αγγλίας, αλλά και στην απέναντι Σκωτία. Η τέχνη της παρασκευής του μαθεύτηκε από τους Σκοτσέζους μοναχούς.

Βασιλιάς της Σκωτίας από τα 15 του, ο Ιάκωβος Δ' ήταν 21 χρόνων, όταν έδωσε εντολή στον υπουργό του των Οικονομικών να χορηγήσει βύνη στον μοναχό Τζον Κορ για να παρασκευάσει «νερό της ζωής». Το έγγραφο της εντολής φέρει ημερομηνία 1^η Ιουνίου 1494 και αποτελεί την πιο παλιά γνωστή σ' εμάς αναφορά στο ουίσκι. Η ποσότητα της βύνης που δόθηκε στον μοναχό, επαρκούσε για την παρασκευή 1500 φιαλών «για ιατρικούς σκοπούς». Και μια που ο ίδιος ο βασιλιάς τιμούσε το «νερό της ζωής», η παραγωγή του ξέφυγε από τα μοναστήρια. Στα 1506, ο βασιλιάς Ιάκωβος Δ' αγόρασε μεγάλη ποσότητα από τους παραγωγούς της σκοτσέζικης πόλης Ντάντη, στα όρια της περιοχής των Χαϊλάντερς. Πια το «νερό της ζωής» ήταν κανονικό ουίσκι. Και η Ντάντη έμελλε να εξελιχθεί σε κέντρο λαθρεμπορίου του ευγενούς ποτού.

(τελευταία επεξεργασία, 23.9.2010)